

ומשום כך תקנו תפלת שחרית כמו קרבן השחר, ותפלת מנחה כמו קרבן בין הערבים, ותפלת ערבית כמו אמורים ופדרים שהיו מתאכלים כל הלילה. ושלת האבות שתקנו שלש תפלות, כנגד המרובה שהם קשורים בה, כמו שבארונה, האבות הן הן המרובה, שהם פני אריה אל הימין לארבעתם וגו'. (ע"ב רע"א מהימנא).

זהו:

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. (ויקרא ו)

רבי חייא פתח, (בראשית כב) ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני וגו', ויאמר ויאמר תלת זמנין דיצחק, ויאמר חד דאברהם, אמאי הכי. אלא, ג' למעשה בראשית, דאינון תלת דיצחק הו. וחד דאברהם פרכיעי, דכתיב הנני בני דחיקא (ס"א ודיקא) הנני. וכתיב, (בראשית א) יהי מארת ברקיע השמים מארת חסר.

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. רבי חייא פתח, (בראשית כב) ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני וגו'. ויאמר ויאמר, שלש פעמים של יצחק, ויאמר אחד של אברהם. למה זה כך? אלא שלשה למעשה בראשית, שהם היו השלש של יצחק, ואחד של אברהם פרכיעי, שכתוב הנני בני, דחוק (דוקא) הנני. וכתיב (בראשית א) יהי מארת ברקיע השמים, מארת חסר.

ואם תאמר, ויאמר ויאמר הם יותר - אלא שהם היו נספרים במחשבה, ואלו התגלו מתוך החשבה. ויאמר יצחק אל אברהם - וכתוב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. ויאמר אבי - וכתוב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ויאמר הנה האש - ויאמר אלהים יקוו המים. ויאמר הנני, ויאמר הנני - ויאמר אלהים יהי מארת.

רע"א מהימנא (רועה נאמן)

ועוד אש תמיד תוקד על המזבח וגו' - זו התורה, שנאמר בה (ירמיה כב) הלא כה דברי כאש נאם ה'. לא תכבה ודאי, שעברה אינה מכבה תורה. אבל עברה מכבה מצוה, ומי שעובר עברה שמכבה מצוה, שהיא גר, כך מכבה את גר, שנאמר (משלי ב) גר ה' נשמת

ואי תימא ויאמר ויאמר יתיר אינון. אלא, אינון סתימין הו במחשבה. ואלין, אתגלויין מגו חשוכא. ויאמר יצחק אל אברהם, וכתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור. ויאמר אבי, וכתיב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ויאמר הנה האש, ויאמר אלהים יקוו המים. ויאמר הנני, ויאמר אלהים יהי מאורות.

רע"א מהימנא

ועוד אש תמיד תוקד על המזבח וגו'. דא אורייתא, דאתמר בה (ירמיה כב) הלא כה דברי כאש נאם ה'. לא תכבה ודאי, דעבירה אינה מכבה תורה. אבל עבירה מכבה מצוה, ומאן דעביד עבירה דמכבה מצוה דאיהי גר, הכי מכבה גר דיליה, דאתמר בה (משלי ב) גר יי נשמת אדם מגופיה, והאי הוא כבוי, דאשתאר גופא בחשוכא. והכי מאן דסליק שכינתא מאתרהא, גרים (לכל

אדם, מגופו, וזהו כבוי, שנשא
הגוף בחשכה. וכך מי שמסלק
שכינה ממקומה, גורם (לכל העולם)
כבוי וחשכה לאותו מקום.
וחשכה היא עברה, (משלי ל)
ושפחה פי תירש גברתה.

ועלית המצוה של עם הארץ
מכבה להם את המצוה, לקיים
בהם ורשעים בחשף ידמו. אבל
לבעלי תורה אין לה כביה
עולמית בהם, שמאירים לה
בכמה סודות של התורה, שאור
נקרא ר"ז. ומצוות התורה
שמקיימים אותן חכמים, זו תורה
לגביהם, לילה ויומם לא תכבה
עליהם, משום שמקיימים בה
והגית בו יומם ולילה.

והעשן שעולה מפיהם בדברי
תורה, הוא עשן המערכה
שמסדרים אותה ועורכים אותה
לבעלה, כמו (במדבר ח) בהעלות
את הנרת, שנאמר בהם להעלות
נר תמיד. ובעשן המערכה ובענן
הקטרת, שהתורה הוא העשן
שלה, יתעורר מהלב לחכמה,
שהוא כמו מת, כמו הענן.
שהתעוררות של הענן היא
מהלב. זהו שכתוב (בראשית ב) ואד
יעלה מן הארץ, ואחר כך -

והשקה את כל פני האדמה.
כך יתעורר עשן מבינה, שהיא
בלב, שבארוה אצלו, הלב מבין,
ועולה לחכמה שהיא (במה) כמו
מת. (ומה) ומי העשן? (דעת) זה
העמוד האמצעי, דעת, לב מבין
דעת.

אחר שירד עשן, חכמה לבינה,
שהם זה לשמאל וזה לימין. הוא
ירד מלא מאבא ואמא, מלא
י"ה, לשרף עצים שהם תלמידי
חכמים, מצד של עץ החיים,
שהם איברים של הגוף, ששם ה'
העצים ודאי, לשרף אותם
בשלהבות התורה, שנאמר נר של מצוה באהבה.

העולם) כבוי וחשוכא ליהוא אתר. וחשוכא איה
עבירה, (משלי ל) ושפחה כי תירש גבירתה.

וסליקו דמצוה מסטרא דעמי הארץ, להון מכבה מצוה,
לקיים בהון, (שמואל א ב) ורשעים בחשף ידמו.

אבל לגבי מארי תורה, לית ליה כביה עולמית, בהון
דנהרין לה בכמה רזין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי.
ומצות דאורייתא דמקיימין לה רבנן, תורה איהו
לגביהו, לילה ויומם לא תכבה עליהו, בגין דמקיימין
בה (יהושע א) והגית בו יומם ולילה.

ועשן דסליק מפומיהו במלי דאורייתא, איהו עשן
המערכה, דמסדרין לה, ומעריכין לה לגבי בעלה,
כגון (במדבר ח) בהעלותך את הנרות, דאתמר בהון להעלות
נר תמיד. ובעשן המערכה וענן הקטרת, דאורייתא עשן
דילה, יתער מלפא, לגבי חכמתא, דאיהו כמוחא, כגוונא
דענא. דאתערותא דענא מלפא, הדא הוא דכתיב
(בראשית ב) ואד יעלה מן הארץ, ולבתר והשקה את כל
פני האדמה.

כבי יתער עשן, מבינה, דאיהו בלפא, דאוקמיה לגביה,
הלב מבין. וסליק לגבי חכמה, דאיהו (דף כ"ט
נ"א) (נ"א כמוחא) כמוחא. (ומאן) ומאי עשן. (דעת) דא,
עמודא דאמצעיתא, דעת, לב מבין דעת.

לבתר דנחית עשן, חכמה לגבי בינה, דאינון דא
לשמאלא, ודא לימינא. איהו נחית מלא מאבא
ואימא, מלא י"ה, לאוקדא עצים דאינון תלמידי חכמים,
מסטרא דעץ חיים, דאינון אברים דגופא, דתמן ה'
העצים ודאי, לאוקדא לון בשלהובין דאורייתא, דאתמר
ביה (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם יי'. בשלהובין
דנר מצוה ברחימו. ע"כ.

סקודא להקריב בכל יומא תמידין. ואבתריה להדליק
אש, הדא הוא דכתיב אש תמיד תוקד על
המזבח לא תכבה. ואבתריה, תרומת הדשן. ואבתריה,
בשלהבות התורה, שנאמר בה הלא כה דברי כאש נאם ה'.